

FRANZ FÜHMANN

VISUL UNEI NOPTI DE VARA

- repovestire pentru copii după -
William Shakespeare

POSEIDON

FRANZ FÜHMANN

Visul unei nopți de vară

Pe vremea când zânele și spiridușii mai hălăduiau printre oameni, ținându-se de tot felul de șotii, Oberon și Titania, cei pururea tineri, regele și regina acestui popor, se războiau de șapte ani și începuseră să cam obosească.

Căci la acest popor vesel și poznaș, femeile erau dintotdeauna egale în drepturi cu bărbații, și dacă regelui i se năzărea într-o zi să se poarte urât cu regina, și ea, la rândul ei, se purta urât cu el; dacă el o certa – îl certa și ea; dacă el se înfuria și ea la fel; iar când el o amenința cu războiul, ea nu se înspăimânta nici măcar un pic și nu-i cerea

îndurare, ci, încăpățânată ca un bărbat, începea imediat pregătirile de luptă.

Dar să nu vă închipuiți că acele făpturi mici și gingăse duceau tunuri și mitraliere prin cer, ori înhămau caii la nori și se ucideau cu săbiile în bătălii crâncene!

Nu, ele se războiau cu armele lor, iar acestea erau, din vremuri străvechi, forțele naturii. Ori de câte ori regele o zărea pe regină stând liniștită într-o grădină de trandafiri, cu alaiul ei, stârnea o ploaie puternică, iar regina se răzbuna aducând o mare de grindină ce cădea răpăind pe spinarea regelui și a cavalerilor săi.

Câteodată se pornea să ningă în toiul verii, la culesul viilor sau al porumbului, fiindcă regina îl văzuse pe soțul ei lângă un butuc de vie, gustând boabe de struguri; iar, uneori, iarna se întâmpla ca un vânticel călduț să topească pe nevăzute gheața pe care patina regina cu doamnele ei de onoare.

Visul unei nopti de vară

Acest război era ca o glumă pentru micle făpturi zburdalnice, dar oamenilor le aduceau mari necazuri. Anotimpurile se încurcau: în plină vară se făcea deodată iarnă și iarna te trezeai că se făcea vară. În ziua cea mai senină se putea stârni o furtună ce băga în sperieți nu numai pe fecioarele aflate la scăldat, dar chiar și pe pescari în bărcile lor purtate de valuri. Și nu era de mirare ca în cea mai însorită după-amiază toată țara să se cufunde într-o negură deasă, în care se rătăceau nu numai cavalerii lui Oberon, ci și ciobanii cu turmele lor. Drumurile erau defundate, grădinile pustiite și luncile prefăcute în mlaștini; boabele de grâu putrezeau în spice, fructele se uscau pe ramuri; drumul la târg devenise o aventură primejdioasă și orice călătorie mai lungă era plină de neprevăzut și suferințe.

Când copiii plecau la școală, își luau rămas bun de la părinți, de parcă urmau să

treacă de partea cealaltă a oceanului, fiindcă nimeni nu putea să știe dacă viscole sau viituri nu le vor tăia calea la întoarcere. Până la urmă, copiii au încetat să mai meargă la școală, țăranii nu mai semănau ogoarele, ne-gustorii nu se mai duceau la târguri, pescarii nu mai ieșeau în larg. Într-un cuvânt, amenința pericolul ca tot ce era viu să piară. Asta nu putea să mai dureze!

Oberon avea printre oameni un prieten bun, pe Theseu, cârmuitorul cetății Atena cea albă ca neaua, iar Titania era prietenă cu Hipolita, regina amazoanelor.

Într-o zi, Hipolita se întâlni la Atena cu Theseu, și începură să chibzuiască ce ar putea face ca perechea regească să ajungă la împăcare. Dar planurile lor nu păreau să aibă sorți de izbândă. În sfârșit, Theseu zise:

- Frumoasă Hipolita, noi doi tot ne vom însotii.

Ce-ar fi să-i poftim pe Oberon și Titania

